

Jubilejní
prázdniny
2000

časopis
žáků

a

učitelů

Základní

církevní

školy

sester

voršilek

v

Olomouci

Veselme se s Veselíkem

OBSAH

Povodněl	
původní reportáž z Troubek	4
Naše paní kuchařky	10
Dostaveničko s panem učitelem Nešporem	11
A-to má být žumalistikal?!	12
Naše paní uklízečka: „Nechci nic měnit.“	12
Školník: „Táhle škola? Tady jsem se našel, jako bych se znovu narodil.“	14
Pohádka o tom, proč květiny rostou po celém světě	15
Knihovna v semináři	17
Navštívili jsme... karmelitány v Olomouci-Hejčíně ...a taky klarisky ve Šternberku	18
Jak si představujeme nebe	19
Pan učitel Látal o škole v přírodě	20
Radostný mikrofon	21
„Mám ráda sváteční zážitky.“ tvrdí sekretářka Ludmila Mrtvá	22
Ministrantský den	23

Zpravodaj na tento měsíc nehledejte, je součástí prázdninového Veselíka!

Tak. A je tady zase další Veselík. Jak je Vám asi hned jasné, nemám na mysli pana ředitele (ten je tady už dlouho – a je to dobře), nýbrž časopis, jehož zkratka nese “shodou okolností” stejné jméno. Takže raději ještě jednou: Veselme se s Veselíkem! To je lepší, ne?!

Jen pro zopakování: časopis, který právě v těchto okamžicích otvíráte, je dalším (v pořadí již třetím) “speciálem” pro počtení ve chvílích klidu, odpočinku – tedy: pro zábavu a ovšem i poučení. Informace o chodu školy získáváte pravidelně každý měsíc díky Zpravodaji. To jen abyste měli trochu jasněji.

Milí žurnalisté mě požádali, abych tady napsal něco o tom, jak celý uplynulý rok fungovali, tedy v zásadě nevysloveně žadonili o pochvalu. A co je skvělé, mně taky nezbývá než ji skutečně vyslovit (či spíše svěřit tomuto papíru). Myslím, že byli (a jsou) moc dobří (tomuto přívlastku přiznávám jakousi absolutní plnost, takže vlastně není proč používat nějakých superlativů). A taky pevně doufám, že jim to vydrží.

A to je konec. Nikoliv tohoto časopisu, ani žurnalistickému hemžení na škole. To je konec úvodních slov a zároveň mého působení “ve vašich řadách”. Mějte se moc fajn. Přál bych vám, aby se skutečně dařilo, chutně vařilo (případně ještě něco, co se taky rýmuje) a vůbec... Ať vám Hospodin žehná! (Teď jsem vlastně duchovní, že ano – tak vám žehnám dvakrát.)

Honza Hanák řečený HoHa

Povodně!

původní reportáž z Troubek

Ještě před třemi lety mnoho lidí neznalo vísku s bravým názvem Troubky. To všechno se mělo záhy změnit. V červenci a v srpnu 1997 už bylo naopak jen málo těch, kteří by nesoucítili (nejen) s jejími obyvateli v jejich nelehkém boji proti těžko zvladatelnému živlu. Jak se na to všechno dnes v Troubkách vzpomíná?

PANÍ FRANTIŠKA BORKOVÁ

Co si představíte, když se řekne "povodeň"?

No, tak hrozně moc vody a takový... to se nedá říct neštěstí, ale takový..., co Bůh dopouští. Hrozně moc vody to bylo, pro mě. Taková katastrofa. Ale není potřeba zoufat. Ono se všechno vyřeší.

Kdo vás nejvíce podpořil v této těžké situaci?

Všichni bližní. Protože jsem ztratila všechno. Dá se říct, že jsem měla vypůjčené oblečení, že nám dům padal vyloženě na hlavu, utíkali jsme před tím o půl třetí v noci, plavali jsme takových... dvě stě metrů do jednoho dobrého domu, protože my jsme měli dům postavený z vepřáků, tak pak nám půjčili a na druhý den jsme z toho od nich odjeli do Lipníka. Svého jsem neměla nic, ale vůbec jsem nevěděla, že od někoho něco dostanu. Peníze nám půjčili jedni známí. Stovku jsem měla. Bylo to takový... opravdu jenom na to nejnutenější, jako třeba na hygienické potřeby. Nakonec na druhý den, když jsme byli v Lipníku v kasárnách, jsme dostali všechno. Od hygienických potřeb, oblečení... no všechno. Co jsme potřebovali, to jsme dostali.

Kolik tam asi bylo s vámi v těch kasárnách lidí?

Z Troubek byli někteří lidi v Přerově a to byl někdo v nemocnici a taky v kasárnách a někdo taky u příbuzných. A v Lipníku? Kolik nás tam mohlo být, neřeknu přesně.

Dostala se vám do rukou nějaká finanční pomoc ze sbírek na povodně?

Dostala se mi asi za tři dny. Hned v Lipníku jsem dostala tisíc korun a pak něco ze zaměstnání, protože jsem ještě pracovala. Nevím tedy přesně kolik, ale bylo mi pomůženo dost. A pak jsem dostala taky od... já nevím, jestli to byla snad pomoc farnosti nebo z charity, náš otec Jiří dával takovou podporu. Ani jsem ji sama nějak nechtěla, ale jedna paní mě tam napsala, tak jsem dostala taky částku peněz. Stačilo to. Mně to stačilo.

Dokázala by jste poradit našim čtenářům, jak se zachovat v těžkých životních situacích?

No tak, jak bych mohla poradit. Podívejte se, jsem věřící, tak všechny takové ty starosti jsem vložila na Pána. To je moje takové, že říkám: Pán se postará. Věřím tomu a postaral se. Dá se říct, že mám všechno. Co víc? Co víc bych si mohla přát? Mám opravdu všechno. A věřím v to, že se ještě najdou dobří lidé, kteří pomohou. Ať to bylo od charity, ať to bylo od kohokoliv, dostali jsme moc věcí, že jsme si toho ani nevážili. Co bych mohla tedy poradit, těžko to chápou lidé nevěřící, ale je potřeba nezoufat a opravdu se obrátit na patřičná místa. A to mi pomáhá.

Za jak dlouho jste se přestěhovali do tohoto bytu?

Za deset měsíců (pracovala jsem v Tovačově) mi poskytli takovou kancelář, vyklidili mi ji. Tam jsem bydlela deset měsíců a syn bydlel s bratrem, protože on zase byl zaměstnaný ve strojírnách, tak bydlel tam a já jsem bydlela tam, ačkoliv mohl bydlet i se mnou, jenomže mládí, no, tak chtěl být sám. Volnost a tak. Pak jsem dostala tenhle byt a tím pádem jsem se nastěhovala sem. V práci mi všichni moji spoluzaměstnanci velice vyšli vstříc.

Jaké to bylo přestěhovat se z velkého rodinného domu sem do malého bytečku?

Víte, já nevím, jak to na vás bude působit, já jsem totiž rozvedená. Rozvedená po třiceti letech manželství, takže ono to bylo takové... Žila jsem už šest let s mužem, s kterým jsem si nerozuměla (vzájemně), spíš v takové depresi a pro mě to bylo hrozně osvobozující, že já jsem prakticky tou povodní, dá se říct, získala. Získala tím, že jsme se nemuseli vůbec nijak o nic hádat, jak vždycky to třeba bylo v rodině. Ona to vyřešila ta povodeň, že dům spadl a tím pádem se vyřešila situace. Manžel zůstal v Přerově, tam bydlí s nějakou ženou, já jsem zůstala sama a dostala jsem tady ten byt. Já jsem k tomu domu vlastně nikdy nepřišla. My jsme ho koupili až v manželství. O to víc mě bolelo, když jsem viděla můj rodný dům, kde jsem se narodila, který padal, tak to mě více bolelo, než třeba tohle. Nad tím jsem opravdu nezoufala. A když jsem viděla, že něco dostanu, víte, on napřed člověk byl v takové nejistotě, ale když jsem věděla, že dostanu, tak už jsem byla taková klidnější, protože v ty první dny vás nenapadlo, že něco dostanete, třebaže my jsme byli pojištěni. Řekla jsem synovi: Koupíme si teplákovky a budeme v nich chodit v sobotu v neděli a furt a na co budeme mět, to budem mět. Mám rodinu, dobrou rodinu. Bratr mi třeba poskytl v Rožňově bydlení i práci a všechno, takže věřím v to, že by se o mě někdo postaral, jak syn třeba, mám syna v Tovačově ženatého. Já jsem takový člověk, že si zvyknu. Dá se říct, že jsem na tom vlastně líp než dřív.

Vy jste se narodila tady v Troubkách?

Ano, narodila jsem se tady v Troubkách.

Znáte nějaké lidi, kteří na tom byli ještě hůř než vy?

Ano, znám, protože byli lidi, kteří nebyli pojištění, tak těm spadl dům a oni dostali opravdu jenom demoliční a nedostali, dá se říct nic od pojišťovny. No tak nevím, nedá se to odsuzovat. Ti lidi – po jedné stránce je to trošku taky taková nedbalost. Ono je potřeba se proti takovým těm požárům a já nevím snad těm živelným pohromám pojistit. Lidi bez pojistky na tom byli velice špatně a nejhůř teda takoví lidi, co už měli našetřený opravdu z toho důchodu, jenom mysleli už jenom na ten pohřeb a oni měli pospravovaný baráky, že třeba spodek byl z vepřovice a vrch z cihel a jim to spadlo. To byly činžáky, to byly baráky velký. Třeba spolužačka, co jsme zahradou tam jako sousedily. Když jsem viděla, že jim spadl barák, tak jsem z toho byla úplně špatná. Byli na tom opravdu hůř. Starší lidé byli po psychické stránce úplně vyřízení, už prožili třeba měnu, válku a všechno, vždycky si nastrádali peníze a pak o to přišli, tak ti zoufali, ti byli špatní, ale dá se říct, že teď už za chvíli to budou tři roky, takže se už z toho dostávají.

Zahynulo zde hodně lidí?

Zahynulo tady dost lidí, dokonce od mojí sestřenice, ačkoliv nerada o tom mluvím, chlapec. Já nevím, kolik on měl, asi čtyřicet let. Šel zachraňovat paní, vytáhnout a spadla na něho kláda. A údajně, že nějak pes, nevím přesně, jak to bylo, protože říkám, nijak jsem po tom nepátrala, nikdy jsem se se sestřenicí o tom nijak nebavila, protože je to dost takové, já o tom nerada mluvím. Říkám si: Už se stalo. Připomínat si to? Já jsem se tomu hrozně vyhýbala od začátku, třeba dívání na televizi. Když jsem viděla ty lidi, třeba bratr, který je o jedenáct let starší a spadl mu taky dům, když jsem ho jednou viděla v televizi, tak mně to stačilo, tak jsem se rozbřečela. Na co si budu drásat nervy, když to není potřebné, sama jsem si svoje zažila a je potřeba se s tím vyrovnat. Bylo to teda ale pozoruhodný, že někteří starší lidé stáli třeba tři hodiny ve vodě, že se dokázali držet haluze stromů a tak se z toho dostali. A z toho jedna rodina, manželé takoví starší šli do druhého poschodového domu, mysleli si, že se tam zachrání, a ten dům spadl a oni tam oba dva zahynuli. A ten jejich zůstal stát. Nevím přesně, kolik lidí tehdy zemřelo.

Kdyby byla znovu povodeň, jak by jste reagovala?

To je těžké, tak do budoucna myslet, ale já to všechno nechávám na Pánu Bohu. Já jsem taková, že co se má stát, tak to bude a v to věřím.

Zachránili jste se sami, nebo se přičinil někdo jiný?

My jsme, tak to mohlo být tak dvě stě metrů... dům a tam syn... my jsme utíkali... totiž mám vám to vyprávět všechno tak, jak to bylo?

Nic vám v tom nebrání.

Tak, já jsem pracovala v Prefě v Tovačově, v dopravě vody a tam se chodilo na směny. A zrovna jsem měla mít noční směnu a tak jsem jako šla na autobus o půl deváté. Syn totiž přijel o půl třetí z práce a říkal: Mami, nějak autobusy nejedou. A cosi vykládal o vodě, ale vůbec jsem nebrala jako ohled a nebrala jsem to. Vůbec jsem nepřemýšlela, to by mě vůbec nenapadlo, že bude voda nějaká a takový... Syn si šel lehnout. A teď já jsem zrovna byla v takovém, já říkám, když jsem odcházela na ten autobus, tak říkám: Nikde večer už nebudeš chodit? Tak jsem chytla budík a on ho měl na půl osmou nachystaný a já jsem ho přetočila na ráno na půl páté. A klidně jsem odešla jako, že půjdu na ten autobus, ale shodou okolností spolužák mého nejstaršího syna mi říká: Kde jdete? Paní Borková, kam jdete? A já říkám: No, do práce. A on povídá: Vždyť nejezdí autobusy! A já povídám: A proč? A viděla jsem, jak nabírá do silonových pytlů písek a říkám: „Co blbneš? Co děláš?“ Oni měli dogu, psa a ten tam stále pobíhal a on říká: „Podívejte se, jak ten pes větrí, asi bude nějaká hrůza, vy o tom nevíte?“ A já povídám: „Nic.“ A já myslela, že si dělá švandu, protože on je dost takový, že jsem mu nevěřila, tak jsem šla jak když k tomu autobusu a ještě tak nějak jsem šla tak sto metrů a zase jedna paní říká: „Opravdu, paní Borková.“ Já jsem se ptala: „Renatko, jezdí autobusy?“ „Ne, nejezdí, vraťte se, nemá to cenu...“

A právě v této chvíli nám došly baterie, a proto jsme již nemohli dále nabírat tento rozhovor. Už je jenom na Vás, čtenářích, aby jste si domysleli, jak to bylo dál.

PANÍ ANEŽKA RAŠKOVÁ

Co pro vás znamenají povodně?

No, tak já jsem tu při nich nebyla, já jsem byla v Čechách.

To je ale náhodička, ale ono to vlastně nevadí. Jaké bylo vaše setkání s vašimi známými, kteří to tady všechno prožili?

Naše děcka? No, tak ja, dcera jako tož ta teda dostala ten barák, jako co nám spadl, no a tak když se to tak odehrálo, že to spadlo, tak oni bývali ještě v Přerově a já jsem odjela do Čech k synovi. No barák spadl, byl dule a včil si postavili druhý, nový.

Takže, vy jste neviděla, jak ten dům padal.

Ne, to už jsem tu nebyla, ale oni tam byli všeci. Jak syn a dcera ti tam byli teda s rodinama, ti se dívali, jak to teda tam shazujou. Ono půl baráku spadlo a půl zůstalo, ale to už museli shodit taky. No a včil si postavili, akorát na zimu se stěhovali do toho novýho, tož bývají tady, no.

Dostali jste nějakou finanční pomoc ze sbírek na povodně?

Ne, to ne. Akorát tech dvě sta tisíc jako, co dostávali. Ale jináč nic. Těch dvě sta tisíc dostávali všeci, ale já jsem to dostala toť na toto, jak tu bévám, ale dcera to dostala tam kde ona jako teda staví.

A ty peníze byly od státu?

Já nevím od keho to bylo, tož ale bylo to pojištěný, tak nějakou korunu taky dostali, no ale dluhů mají jako kvítí, protože mi povídala dcera, že je milionářka, ale v dluhách. *(velice veselý smích)* A já jsem ji říkala, teda, toto kdybych měla já, tak bych nespávala. A ona říká: Mamo, dyť mají všeci dluhy. *(opět velice veselý smích)*

A vaše dcera nebojovala o život, nebo nebyla v obrožení života, při těch povodních?

Né, né, já vám řeknu, jak to bylo, po správnu. Když ta voda jako letěla, letěla, to se musí říct, tak oni byli u nás. Oni jináč bývali v Přerově, ale byli u mě a já už jsem spala, no jediný štěstí, kdyby tu nebyli, tak já jsem tu nebyla. Protože oni nešli spat, pak se šli ještě podívat mezi dveře, ven, ja, a včil, jako zeť vidí, že se tam svítí voda, tak ju zavolá a říká: Pod' se podívat, mně se zdá, že tam se svítí voda. No, ale to letělo, tak ta teda už pro mě, mě vzbudila: Mamo, honem obleč se, nahaž na sebe to, cos jako měla a jdem nahoru. Tak jsme museli nahoru, tam jsme byli přes celou noc až do druhýho dňa do odpoledne. Potom museli vybourat díru, tak padesát na padesát, takže mě tym protáhli, no a po žebřu jsme vylezli na prádelnu, na střechu, ja a tam jsme čekali, až pro nás přijela helikoptéra.

Takže to jste byla tady, v Troubkách?

To jsem byla. Potom jsme odjeli do Přerova, na to vojenský to, ten vojákov, do kasáren, tam jsme byli do druhýho dňa, no a já už za dva dny potom jsem jela pryč.

Přišli jste o všechno, nebo jste něco zachránili?

O všecko, o všecko! Protože my jsme měli až po okna vodu, takže to bylo zatopený celý, my jsme nezachránili skoro nic. No peřiny – to vůbec, nic nic nic takovýho. To jsme nic nezachránily. Takže nějaký ty šaty, co se dalo oprat', ale jináč nic. No ale mám oblečení dost, to jsem všechno dostala. *(smích)*

A od koho jste to vlastně dostala?

To šatstvo? Od kamarádky. *(smích)* Kdepak, jináč nic jsem nedostala, já jsem tu nebyla. Takže když se dávalo to oblečení, ta humanitárka, no já jsem tu nebyla, tak jsem nic nedostala. Ale mám dost. Mně to stačí. To jsem dostala od kamarádky.

Děkujeme paní Anežce Raškové a Františce Borkové za velice vyčerpávající rozhovory.

P. Ladislav Tichý při mši svaté, sloužené v kapli sester Voršilek.

Naše paní kuchařky

na otázky Marie Drozdové odpovídá

Alžběta Olešová (A) a Drahomíra Křížanová (D)

Líbí se vám nové zařízení školní výdejny?

A: Nové zařízení se mi moc líbí, protože mi usnadňuje práci.

D: Moc se mi líbí. Díky panu řediteli, který zařídil, abychom tu měli novou výdejnu. Moc se mi tu líbí a s radostí chodím do práce.

Jak mezi sebou vycházíte?

A: Mezi sebou vycházíme dobře.

D: Vycházíme spolu dobře, ale známe se jenom z práce a mimo pracovní dobu se nestykáme.

Prožili jste nějaký zajímavý zážitek ve vašem zaměstnání?

A: Zatím ne.

D: No, to bylo na začátku školního roku, jak tady nastoupila dvojčata do třídy a jeden ten chlapec přišel na oběd, já jsem mu ho dala, pak přišel ten druhý a já mu říkám: "Tys už oběd dostal." A on říká: "Né, já jsem oběd nedostal." Pak přišla paní učitelka a postavila je vedle sebe a viděla jsem, že jsou oba úplně stejní. Tak jsme se tomu potom zasmáli.

Máte nějaký postih za neodevzdané stravenky?

A: Kdo neodevzdá stravenku, dostane za uši.

D: No, v případě, že žák zapomene stravenku, má možnost tuto stravenku odevzdat dodatečně a pokud tak neučiní, musím oznámit rodičům, že neplní své povinnosti stanovené řádem školní jídelny.

Jaké jídlo máte nejraději?

A: Nejraději mám vepřový řízek a bramborový salát.

D: Tak, nejraději mám švestkové knedlíky a palačinky.

Vaříte doma rády?

A: Doma ráda vařím.

D: Ano, vařím manželovi a dětem.

Obědváte doma nebo ve školní jídelně?

A: Obědvám ve školní jídelně.

D: No, stejně jako ostatní učitelé si tady platíme obědy a obědváme tady ve školní jídelně.

Dostaveníčko s panem učitelem Nešporem ...si dala Marie Drozdová

Jaký je váš nejzajímavější zážitek na této škole?

Možná, když jsem nastoupil poprvé před vás a „měl se předvést ve vši parádě“.

Co vám na žácích nejvíce vadí a naopak, co se vám na nich nejvíce líbí?

Prázdná slova oděná do hermelínových hávů.

Jak se vám spolupracuje s učitelským sborem?

Skvěle a s některými znalci a odborníky zvlášť.

Který předmět se vám nejlépe učí?

Nejlehčí je mluvnice, ale nejraději mám sloh.

Jaký jste byl žák?

Skvělý a hrozný, neučil jsem se, prováděl alotria, zapisoval. přebrepty učitelů apod.

Jaký jste měl vztah ke svým učitelům?

Nesnášel jsem matematika, češtinářku, dějepisáře a fyzika. Jo a tělocvikáře. Vycházel jsem jen s biologem, který měl kupodivu stejné příjmení jako já. Náhoda. Ale prima. Mnohem lepší k učitelkám. Občas nastoupila nějaká. Zejména k mladým nastupujícím.

Co byste popřál žákům do písemkového období?

Ať v (ne)vzájemných soubojích vyhrávám co nejméně.

A-to má být žurnalistika!?!

Lucie Tomečková

Bylo 4. 5. – čtvrtek 13¹⁵, když do družiny, kde právě členové žurnalistického kroužku hráli Člověče nezlob se, přišla sestra Monika. Hned se ptala, co tu děláme, když už jsme měli dávno čekat před školou. Pomalu jsme se zvedli a odešli do šatny. Ne že by se nám do čajovny (tam jsme měli namířeno) nechtělo, ale proč spíchat.

Cestou se od nás odpojil Martin a tak nás zůstalo jen pět. Čajovna byla velmi pěkně zařízená a bylo v ní příjemné přitímí. My jsme hned obsadili jeden stoleček. V čajovém menu bylo opravdu z čeho vybírat. Nakonec jsme se rozhodli většinou pro ovocné čaje: Lucka-Indiánské léto, Marie-Vtipná kaše, Katka-Bora bora, Petra-Mandarín a sestra Monika-Babiččina zahrádka (to jen tak pro představu). Potom jsme jen upíjeli čaj a povídali si o všem možném. Myslím, že se to všem moc líbilo.

Někdo by mohl namítnout: Vždyť to nebyla žádná pořádná žurnalistika. Odpověď zní: Někdy to chce prostě ZMĚNU!!!

Naše paní uklízečka: „Nechci nic měnit.“

na otázky Katky Dostálové odpovídá L. Studenská, Z. Kavková

Jak dlouho už pracujete na této škole?

Na této škole pracuji od roku 1979.

Máte nějaký zajímavý zážitek z této práce?

Z této práce uklízeček zážitky nemám.

Jak se k Vám chovají žáci a učitelé?

Chovají se slušně.

Jaké máte záliby a koníčky?

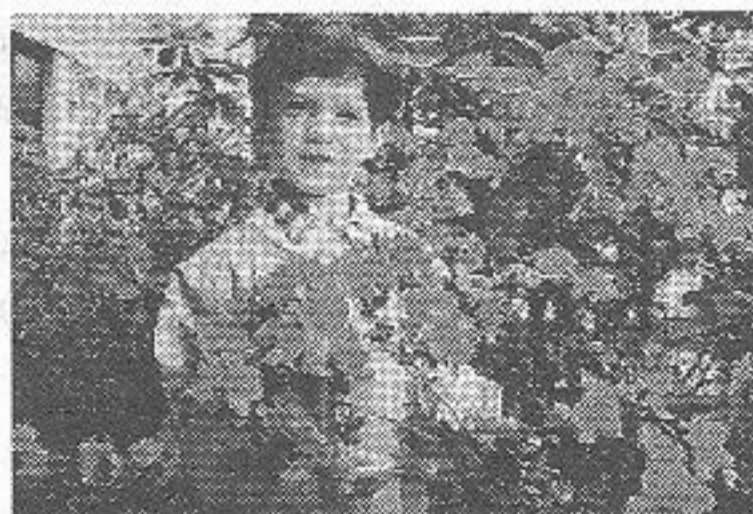
Mezi mé záliby patří sledování seriálů v televizi a luštění křížovek.

Máte ráda děti?

Kdybych neměla ráda děti, nemohla bych dělat tuto práci.

Chcete na své práci něco změnit?

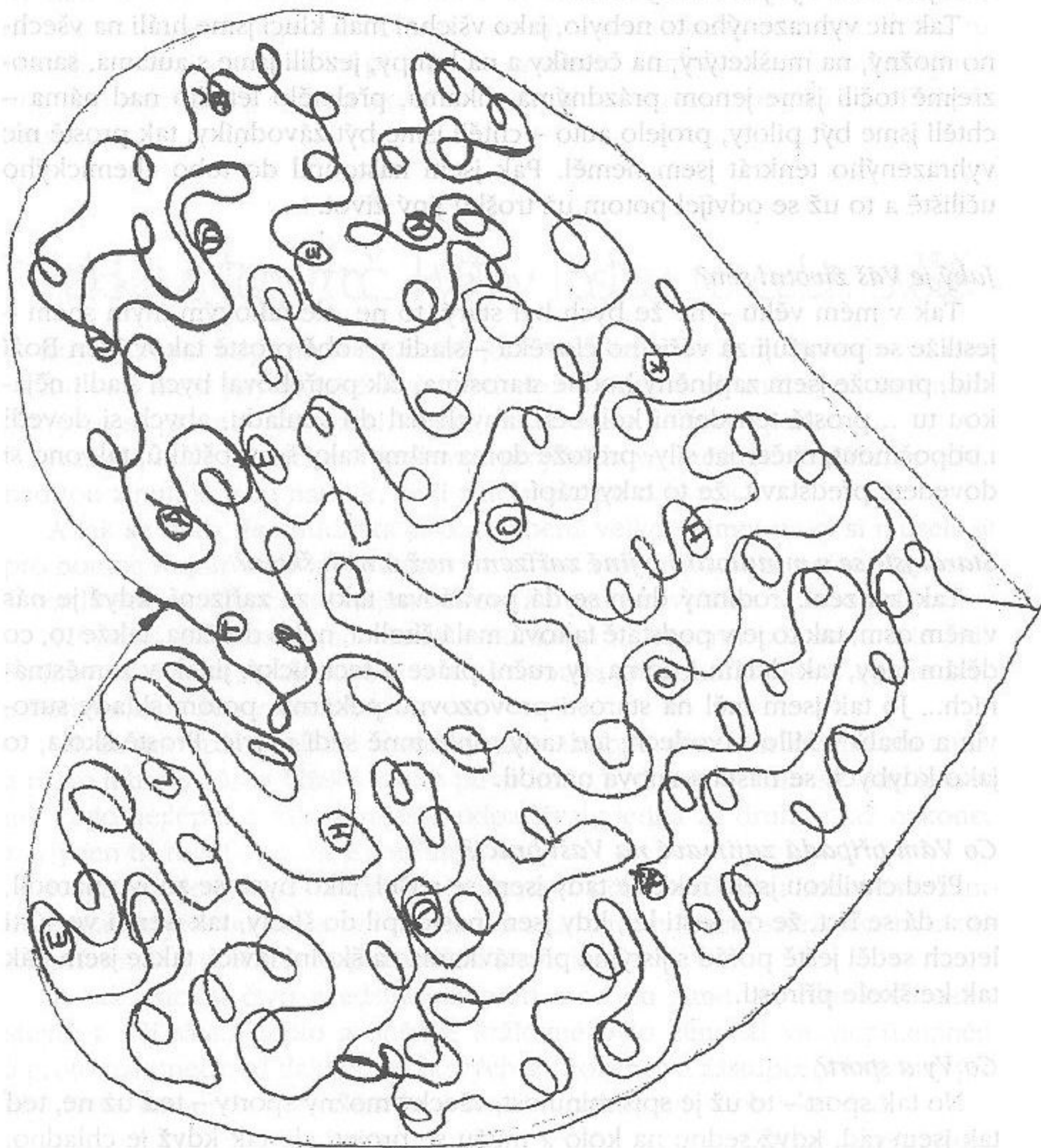
Nevím, co bych měla změnit.

Děkujeme oběma

Bludiště

Najdi větu, která se skrývá v tomto bludišti.

Školník: „Táhle škola? Tady jsem se našel, jako bych se znovu narodil.“

s panem Zdeňkem Kowalczykem
si povídala Marie Drozdová

Čím jste chtěl být jako malý kluk?

Tak nic vyhrazeného to nebylo, jako všichni malí kluci jsme hráli na všechno možný, na mušketýry, na četníky a na lumpy, jezdili jsme s autama, samozřejmě točili jsme jenom prázdnýma rukama, přeletělo letadlo nad náma – chtěli jsme být piloty, projelo auto – chtěli jsme být závodníky, tak prostě nic vyhrazeného tenkrát jsem neměl. Pak jsem nastoupil do toho chemického učiliště a to už se odvíjel potom už trochu jiný život.

Jaký je Váš životní sen?

Tak v mém věku – ne že bych byl starý, to ne, ale takovým mým snem – jestliže se považuji za věřícího člověka – sladit v sobě prostě takový ten Boží klid, protože jsem zaplněný hodně starostma, tak potřeboval bych sladit nějakou tu ...prostě ten denní koloběh, abych dal do souladu, abych si dovedl i odpočinout, načerpat síly, protože doma máme taky šest rošťáků, tak ono si dovedete představit, že to taky trápí.

Staral jste se v minulosti i o jiné zařízení, než o naši školu?

Tak zařízení...rodinný dům se dá považovat taky za zařízení, když je nás v něm osm, tak to je v podstatě taková malá školka, nebo družina, takže to, co dělám tady, tak dělám i doma, ty ruční práce a technický, jinak v zaměstnáních... Jo tak jsem měl na starosti provozovnu pekárnu, potom sklady surovin a obalů v Milo závodech, ale tady tohle mně sedí nejvíc. Prostě škola, to jako kdybych se našel a znova narodil.

Co Vám připadá zajímavé na Vaší práci?

Před chvilkou jsem řekl, že tady jsem se našel, jako bych se znovu narodil, no a dá se říct, že od šesti let, kdy jsem nastoupil do školy, tak jsem i ve 40-ti letech seděl ještě pořád s jistýma přestávkama za školní lavicí, takže jsem nějak tak ke škole přirostl.

Co Vy a sport?

No tak sport – to už je spíš minulost, všechny možný sporty – teď už ne, teď tak jsem rád, když sednu na kolo a můžu se projet, ale tak když je chladno,

nebo tak, tak taky už se mi moc nechce do toho chladna na kole. Tak všechno možný, to bylo vzpírání, kulturistika, box a takový těžký sporty, no.

Jak prožíváte své volné chvíle?

Tak já přesně nevím, jak vypadá volná chvíle, no, ale, tak jestli si můžu někde odpočinout chvilku, tak si vytáhnu knížku; jako že jich mám rozečtených pět nebo šest, tak aspoň z každé kousíček nějak ukousnu, ať se to pohne trošku kupředu a když je třeba něco zajímavého v televizi, nějaký přírodopisný film, tak se velice rád podívám s děckama na ten film, teďka poslední dobou, zase nás to popadlo doma, tak se díváme dalekohledem na oblohu, na hvězdičky, teďka byla velká příležitost – zatmění slunka, že, a vlastně podzimní a začínající zimní obloha skýtá krásný pohled na souhvězdí a na Mléčnou dráhu.

Pohádka o tom, proč květiny rostou po celém světě

Kdysi dávno, když na světě nežili ještě lidé, byla na Zemi Pohádková říše. Žili tam mezi jinými také květinoví elfové. Každý elf měl svou květinu, o kterou se po celý rok staral. V zimě pak květiny i elfové spali.

Jednou, když se sněhová královna projížděla ve sněžném kočáře, zpychla nad tou zimní krásou natolik, že ji chtěla mít po celý rok.

A tak se stalo, že chudinka jaro, oslabená velkou zimní mocí si musela jít pro pomoc. Nejdříve šla ke květinovým elfům a to rovnou k té nejhrouževnatější rostlince – sněžence a k jejímu elfovi a hned jim vylíčila nemilou situaci.

Elf mínil, že musí jít se všemi květinami na severní pól, tam, kde sídlí Sněhová královna, a zlomit její moc. Cestou si přiklonili na svou stranu Létu a Podzim, aby šli s nimi také.

Jak se tak vzdalovali od rovníku, začínalo být některým květinám zima, a proto musely zůstat blízko svého původního bydliště. Usadily se tam, kde se jim vede nejlépe. A tak postupně odpadávaly jedna za druhou, až nakonec zbyly jen tři roční období a sněžinka.

Když zmožení konečně došli k Severnímu pólu a velkému Ledovému zámku, začali najednou propadat beznaději a chmurům. Jediná sněžinka byla duchapřítomná a všechny popoháněla do zámku.

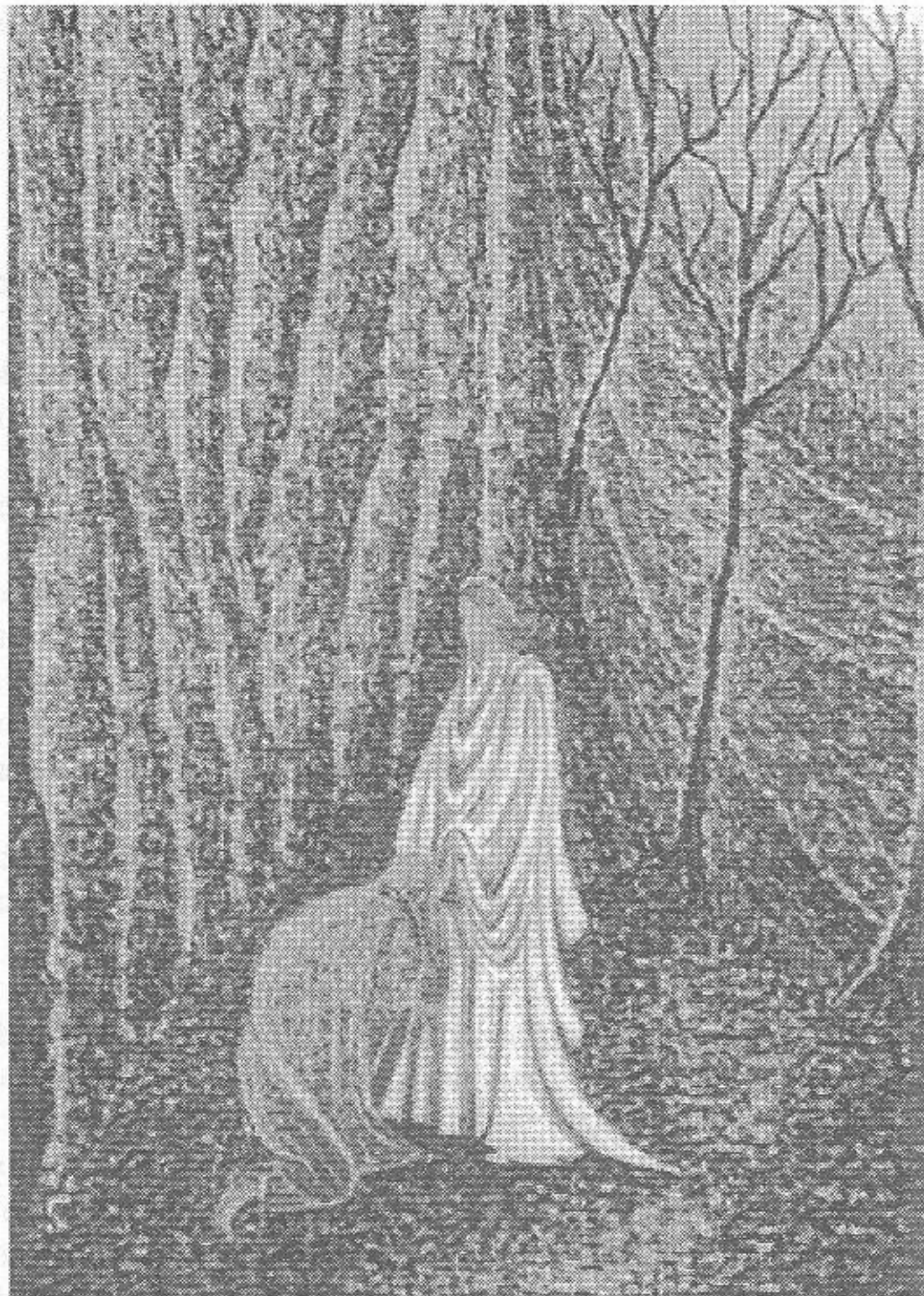
A tak všichni čtyři předstoupili před mocnou zimu. Ač létu bylo zima, stejně z něj sálalo teplo a Sněžné královně bylo čím dál víc nepříjemněji, a proto nakonec pod tlakem třech svých sourozenců a zástupcem květinových elfů Zima ustoupila a v celém kraji zavládl pokoj, mír a obvyklý řád.

(Anna Lexmaulová)

Duše Indiána

Přijel k nám p.farář a umělec Stanislav Weigel. Přivezl s sebou pásmo s názvem „Duše indiána“. Pásmo se nám líbilo a pan farář slíbil, že ještě přijede. Moc rádi se s ním opět setkáme.

Pavel Janíček, Martin Peřina

NÁVRAT - Stanislav Veigel

Knihovna v semináři

Pavel Janíček

Dne 21. 3. se vydal žurnalistický kroužek do knihovny v olomouckém kněžském semináři. V knihovně jsme se seznámili s paní knihovnicí Blankou Hendrychovou a položili jí pár otázek.

Kdo vás k této práci přivedl?

Když tak přemýšlím... no trochu sama, trochu pan knihovník.

Odkdy tady pracujete?

Od roku 1991.

Které knížky máte nejraději?

Dětské knížky – Káju Maříka.

Máte tady staré knihy?

Je tady pár starých tisků.

Které knížky jsou tady nejstarší?

Asi od 16. století.

Která literatura se tu nejvíce objevuje?

Literatura naučná.

Kolik tady máte knih?

Asi 30.000.

Kdy chodíte do práce a z práce?

Do práce v 7³⁰ a z práce v 15³⁰.

Čím jste vyučená?

Knihovnicí.

Jste pokřtěná?

Ano jsem.

Kolik máte let?

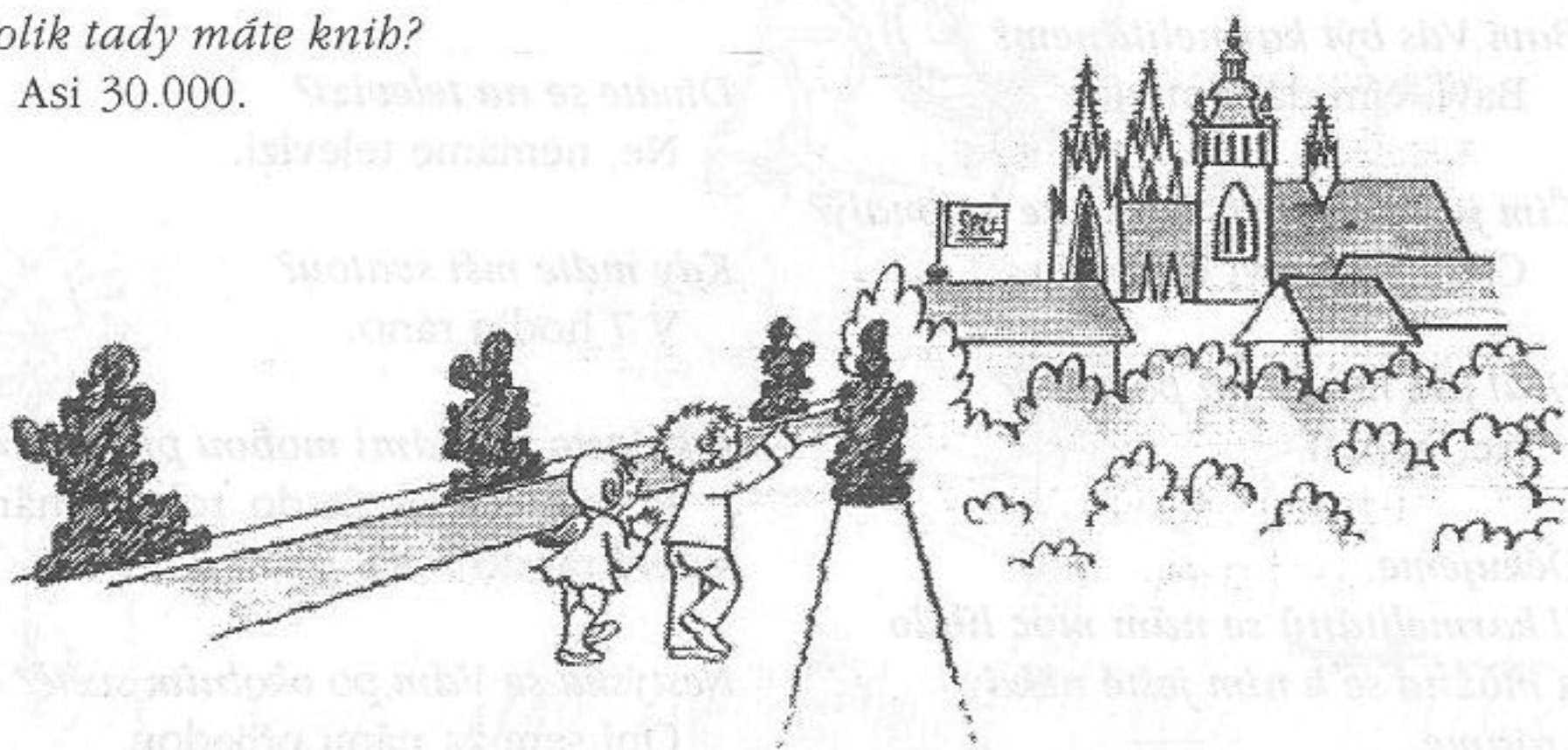
Mám 52 let.

Čím jste chtěla být, když jste byla malá?

Cestovatelkou.

Kam jste chtěla jet?

Do Afriky.

Navštívili jsme ... karmelitány v Olomouci-Hejčíně ...a taky klarisky ve Šternberku

na všetečné otázky Pavla Janíčka odpovídal otec Norbert

Kolik Vám je let?

Je mi 35 let.

Kdo založil Váš řád?

Naše společenství založilo víc lidí a vzniklo asi kolem roku 1209 v Pa-
lestině na hoře Karmel.

Kolik Vás tu je?

Jsme tu dva kněží, dva studenti
a jeden laický bratr.

Kdy vstáváte a chodíte spát?

Vstáváme v 5³⁰ a chodíme spát ve 22⁰⁰.

Díváte se na televizi?

Někdy, když je tam něco zajíma-
vého, třeba otvírání Svaté brány.
A taky na zprávy, co se děje ve světě,
abychom se mohli za lidi modlit.

Baví Vás být karmelitánem?

Baví, čím dál tím víc.

Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

Chtěl jsem být učitelem.

Hrál jste někdy na počítači?

Ne, nehrál.

Děkujeme.

*U karmelitánů se nám moc líbilo
a možná se k nim ještě někdy
vrátíme.*

U KLARISEK VE ŠTERNBERKU

Jak se Vám líbí v novém klášteře?

Bydlíme tady tři roky a jsme rády,
že nám to Pán Bůh zařídil.

Kdy byl klášter dokončen?

Byl dokončen v roce 1996.

Kdo založil Váš řád?

Náš řád založila Laurencie a Klára.

Kolik Vás tady je?

Je nás tady čtrnáct.

Proč jste uzavřeny v klášteře?

Jsme kontemplativní řád.

Kdy vstáváte a kdy chodíte spát?

Vstáváme v 5¹⁰ a chodíme spát
v 20³⁰.

Díváte se na televizi?

Ne, nemáme televizi.

Kdy máte mši svatou?

V 7 hodin ráno.

Jak často za Vámi mohou příbuzní?

Příbuní čtyřikrát do roka. Známí
jedenkrát do roka.

Nestýská se Vám po okolním světě?

Oni sem za námi přijedou.

Čím jste chtěla být, když jste byla malá?

Chtěla jsem být učitelkou, psychologkou, překladatelkou a tak.

Která sestra je nejstarší, a která nejmladší?

Nejstarší je Jana (86 let) a nejmladší je Olga (21 let).

Proč máte přišpendlené závoje?

Aby držely.

Kolik máte let?

Mám 38 let.

Máte psy?

Máme. Dva. Jmenují se Artur a Bára.

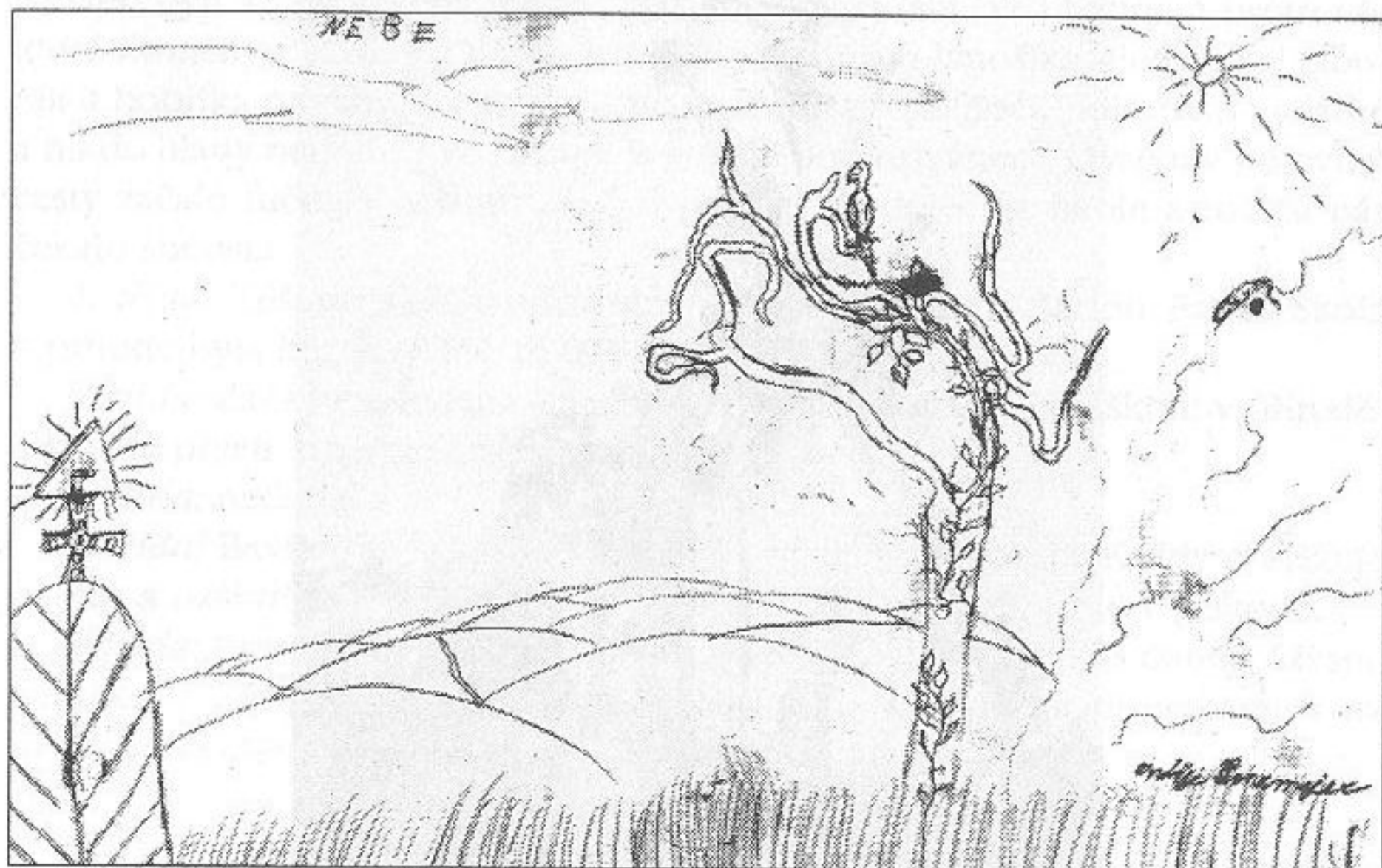
Jak si představujeme nebe

Jako nekonečnou dálku. P. Bůh je blízko. (D. Matějka)

Nebe je velkou součástí našeho života. (L. Radosta)

Nechám se překvapit. (P. Janíček)

Já si nebe mohu zasloužit jen tehdy, když budu na zemi hodný, budu rozdávat všude kolem sebe radost a potom si budu moct říct, že jsem dobrý a nějakou šanci mám. Ale zatím to moc na nebe nevypadá. Nebe je podle mě nekonečný prostor, kde je blaho a smích a nekonečná radost a každá duše si cení přítomnost Boží. (A. Janíček)

Pan učitel Látal o škole v přírodě

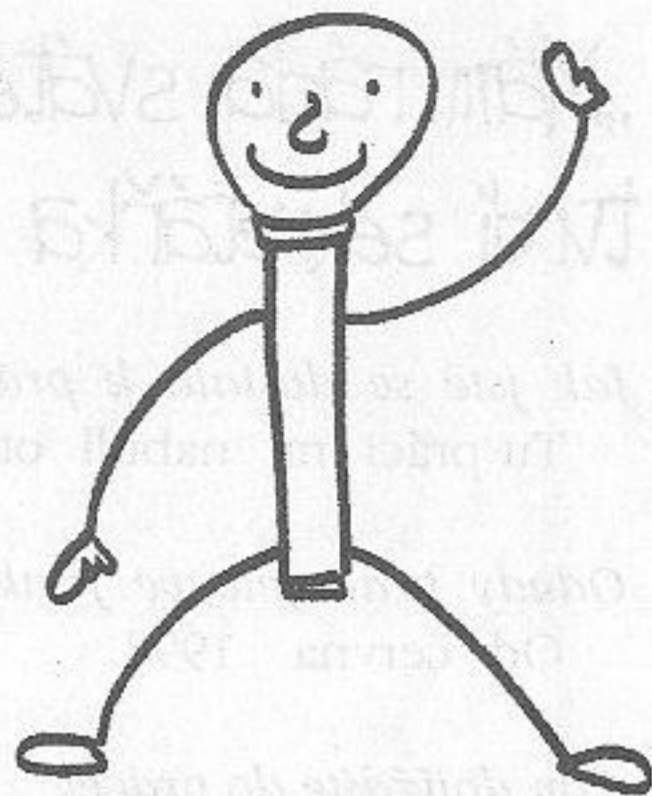
Na letošní školu v přírodě jsme jeli, díky panu řediteli a pochopení a pomoci rodičů, na Slovensko do Těrčové, což je rodiště slovenského zbojníka Juraje Jánošíka a vstupní brána do pohoří Malá Fatra. Mnozí z nás byli v tak krásných horách poprvé a tak není divu, že jsme se je snažili co nejvíce poznat. Hned prvním výletem do Jánošíkových dier byli všichni nadšeni. Počasí nám sice moc nepřálo, po celé cestě pršelo, ale o to víc byla cesta podél potoka v hlubokém údolí mezi skalami dobrodružnější. I nějaký ten pověstný "rebrík" jsme zdolali a mloků skvrnitých viděli tolik jako ve vesnici psů.

V další dny už vysvitlo sluníčko, a tak jsme se neobávali udělat celodenní hřebenovou túru na Kriváň, což je nejvyšší vrchol Malé Fatry. Mnozí z nás tak dlouhou a náročnou cestu šli poprvé v životě a tak není divu, že si někteří hrábli až na dno svých sil a také do zbytků sněhu, který se ještě místy udržel. Největší odměnou pak pro nás byl pohled z pod Kriváně, kdy jsme celou naši cestu měli před sebou jako na dlani. A co jsme ještě zažili? Nacpali se buřty u táboráku, cvrnkli si do gatí na stezce odvahy, vypátrali Jánošíkův poklad, podívali se do Betléma (vyřezávaného ze dřeva v místním kostele), zahráli spoustu her a hlavně poznali, že Slovensko je krásné a ľudia tam bodrí.

Radostný mikrofon

Omlouváme se 1.třídě, o které jsme ve Zpravodaji napsali, že program nedodala. Program totiž dodala, ale byl ztracen. Již jsme jej našli. Takže ještě dodatečně z minulého měsíce: V dubnu jsme se připravovali na velké jarní svátky. Do ozdobných květináčů, které jsme sami vyrobili, jsme naseli obilí a zelené osení jsme vyzdobili kraslicemi a kuřátky. Moc se to všem líbilo. A také jsme se moc těšili na pěkné počasí, až budeme chodit v tělocviku cvičit ven. To je prima! Heřman S. získal krásné 2. místo v šachovém mistrovství dětí do 10 let. Byla to mezinárodní soutěž. Blahopřejeme a přejeme další úspěchy.

1. třída: Velice dobře jsme sbírali pomerančovou kůru. Sebrali jsme celkem 27 kg. Velkou zásluhu na tomto čísle má Milan Sklenář, který sám donesl 10 kg. Sláva, již umíme všechna písmena, tak můžeme číst, co se nám líbí. Ale stejně máme raději matematiku. Jen ta prvouka se nám nechce moc učit a paní učitelka nám nic nepromine

2. třída: nedodala

3. třída: Dne 22. 5. odjela na školu v přírodě. V úterý jsme byli na Jánošíkových dierách. Měli jsme ošklivé počasí – pršelo. Čvachtali jsme se ve vodě. Někteří byli až po kolena mokří. Pláštěnky vypadaly jako hadry, a proto některé skončily v koši. Ve středu jsme šli po stopách Jánošíka. Potom byl táborák a bobříka odvahy. Nakonec jsme se vrátili po půlnoci. Jídlo bylo vydatné a nikdo hlady neumřel. Ve čtvrtek jsme byli pod Kriváněm. Ovšem v polovině cesty začalo fučet. V sobotu 27. 5. jsme šťastně dojeli ke škole a rodičů nás čekalo spousta.

4. třída: Těšíme se na prázdniny. Vzpomínáme na Malou Fatru. Škola v přírodě byla bezva. Pilně se učíme.

5. třída: Začátkem května jsme se učili, potom jsme jeli na školu v přírodě. Jak jsme přijeli, už jsme se jenom normálně učili.

6. třída: nedodala

7. třída: Bavíme se o sto šest, (stále je o čem diskutovat). Každý si stěžuje na nás a naši třídu (prý je v ní binec). Učitelé šílí, ale my jsme v pohodě.

8. třída: Pan učitel ztratil na výletě kalhoty, ale dostal od nás darem úžasné beruškové trenýrky. Stále nás osvěžuje větrák společně s písíčkami a na dveřích nás povzbuzuje žralok z „Čelistí“.

„Mám ráda sváteční zážitky,” tvrdí sekretářka Ludmila Mrtvá

Jak jste se dostala k práci sekretářky ZČŠ?

Tu práci mi nabídl otec Jakub Berka a zprostředkoval pan ředitel.

Odkdy pracujete ve funkci paní sekretářky?

Od června 1998.

Čím dojíždíte do práce?

Většinou autem nebo autobusem.

Čím jste chtěla být?

Zdravotní sestrou.

Chodila jste ráda do školy?

Chodila.

Jaký je Váš nejzajímavější zážitek ve škole?

Ty sváteční jsou pro mě nejzajímavější.

Vzpomínka na pouť učitelů našich škol do Říma v Jubilejním roce 2000.

Ministrantský den

Dne 13.5.2000 se konal v AKS ministrantský den.

Na ministrantský den se sjelo plno ministrantů z celé republiky.

Na začátek celého dne byla sloužena mše svatá v kostele P. Marie Sněžné. Po mši následoval nástup na Žerotínově náměstí. Z náměstí se startovalo do parku.

V parku se postupovalo ve skupinách. Soutěžilo se v různých disciplínách. Ty byly pojmenovány podle kontinentů.

Disciplíny: chůze po provazu nad potokem (jeden se i vykoupal), běh s držením provazu, prostrkávání členů družin v „pavoučí síti“ atd.

Pak následoval oběd a po obědě liturgika. Po liturgice do soutěžení kontinentů.

Nakonec bylo vyhodnocení.

Na ministrantském dnu neměl chybět žádný pořádný ministrant, protože tam bylo opravdu pěkně.

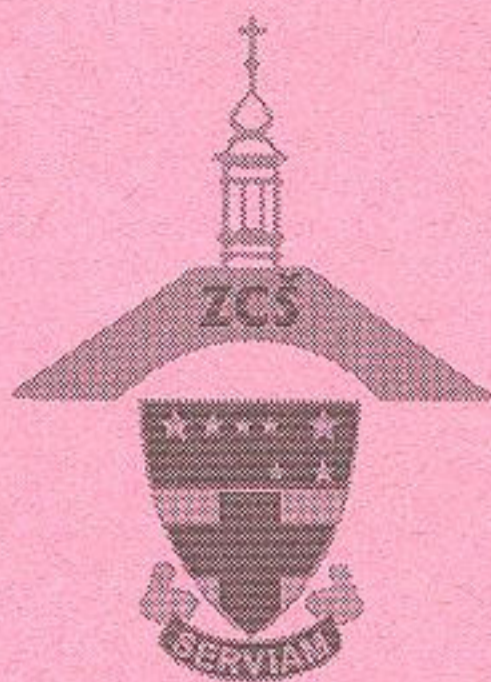
(Pavel Janíček)

Církev se směje...

Na výletě jde kaplan s ministranty kolem třešňové aleje. Dva muži tam pilně sklízají šťavnaté tmavě červené plody. „Můžeme si, prosím vás, natrhat pár třešní jen tak na jídlo?“ – zeptá se kaplan, „Ale klidně,“ odpoví jeden z mužů. „Chlapci si mohou vylézt na stromy.“ Když jsou všichni najedení a zase na zemi, děkuje kaplan přívětivým mužům a chce vědět, co je jim dlužen. „Nic,“ odpoví mu, „vždyť my je také krademe!“

Při výkladu o ráji vysvětluje pan farář, že Bůh je vševědoucí. Aby se přesvědčil, že tomu děti rozuměly, zeptá se: „Jak mohl Pán Bůh vědět, že Adam a Eva jedli zakázané ovoce?“ Trvá to, než se přihlásí holčička a řekne: „Asi našel obryzek.“

Kostelník nevěří svým očím. Paní Majerová klečí zbožně v lavici, před sebou modlitební knihu a vedle ní umělý chrup. „Asi vás ruší při modlitbě?“ ptá se se zájmem. „Ale kde, ten chrup patří mému Emilovi. On by mi jinak mezitím snědl doma bábovku.“

Redakce

šéfredaktorka Marie Drozdová

starší redakce mladší redakce

Petra Šišková Pavel Jáníček

Kateřina Dostálová Alois Jáníček

Martin Petřina Lucie Jarešová

Eva Štefllová Lukáš Radosta

Lucie Tomečková David Baláž

Honza Sluše

Vojta Danzmajer

Ondra Danzmajer

poradci:

s. Monika Škerenčáková OSU

Ján Hanák -hoha-

*Blahopřejeme Honzovi Hanákovi k jáhenskému svěcení,
které přijal dne 17. 6. 2000. Zároveň mu děkujeme
za jeho obětavou službu pro naši školu. Honzo, DÍKY!*

Veselme se s **Veselíkem**